

Zveza Ljudskih Tradicijskih Skupin Slovenije
Slovenian CIOFF® National Section

Bilten

Št. 1, letnik XVII.
januar 2019

Vsebina

<i>Tomaž Gantar:</i>	Ali je res vse folklor?	3
<i>Matic Tavčar:</i>	AFS Ozara Kranj na Madeiri	5
<i>Saša Meglič:</i>	Karavančki v Ukrajini	7
<i>dr. Bruno Ravnikar:</i>	Potrjena poročila mednarodnega sodelovanja v 2018	12

Bilten je brezplačno glasilo članov Zveze ljudskih tradicijskih skupin Slovenije in izhaja štirikrat letno.

Naslov: Zveza ljudskih tradicijskih skupin Slovenije
Glavni trg 7
p. p. 173
4000 Kranj
e-pošta: cioff-slovenia@cioff.org
internet: www.zltss.si

Bilten ureja Uredniški odbor:

glavna urednica	mag. Janja Ravnikar
član	Božidar Fabjan
član	Štefan Huzjan

Prispevke pošiljajte na: [janja.ravnikar\(at\)gmail.com](mailto:janja.ravnikar(at)gmail.com)

Bilten se nahaja tudi na spletni strani ZLTSS: www.zltss.si.

Vsebina člankov izraža avtorjevo mnenje in ne mnenja uredniškega odbora.

Naslovnica: Grad Snežnik. Valvasor: Slava Vojvodine Kranjske XI.

Ali je res vse folklora?

Ob ogledu 2. dela državnega srečanja odraslih folklornih skupin za leto 2018 v organizaciji JSKD v Žalcu se mi je ponovno potrdilo nekaj splošnih premislekov o folklorni dejavnosti, ki se sicer porajajo že dalj časa. Osnovno rdečo nit izbranih programov tega srečanja bi lahko označili kot prestavljanje ali celo brisanje mej v folklorni dejavnosti. Po umiku nekaterih dolgoletnih avtoritet folklorne dejavnosti je počasi zaznati vedno večjo sproščenost in precejšnjo svobodo pri (po)ustvarjanju folklornih programov. Pa je res lahko folklorna dejavnost brez meja? Ali niso ravno meje tiste, ki jo definirajo oziroma značilno ločijo od drugih dejavnosti?

Folklorna dejavnost je kompleksna. Ni samo (živi, mobilni) muzej, ampak preko interpretacije izročila tudi umetnost. Ta kompleksnost je nujna. Brez ene od teh dveh komponent ne moremo govoriti o folklorni dejavnosti. Neposredno ohranjanje izročila kot takega v scenski dejavnosti nima ključnega pomena, ker je pač vedno prisotna tudi avtorska odrska interpretacija, a tudi sama umetniška interpretacija ljudskega izročila brez zgodovinske komponente ni ključni namen folklorne dejavnosti; kot taka bi potem sodila v druge žanre (etno) umetnosti: gledališče, balet, sodobni ples, glasbo.

V večini tokratnih izbranih programov je šlo vsaj delno za t. i. »koreografirano folkloro«, kar ocenjevalci označujejo kot vsebinsko interpretacijo plesa, pri tem pa seveda ni mišljeno koreografsko postavljanje plesov na oder, pač pa koreografiranje samih plesnih obrazcev, torej korakov, obratov, figur, v nekaterih primerih je šlo tudi za stilizacijo. Skratka to, kar je še pred nekaj leti veljalo za neželeno, če ne kar 'prepovedano'. Čeprav se zavedamo, da plesni obrazci niti v izvorni obliki niso bili zacementirani in jih niti ne velja jemati kot take, pa mislim, da vseeno ločimo izvirne podobe od novokoreografiranih.

Ko sem sredi 90-ih začel svojo folklorno udejstvovanje, smo imeli v novonastali državi možnost videti nastop folklorne skupine naših izseljencev oz. njihovih potomcev iz Amerike in Kanade. Njihov plesni program je temeljil na sodobno koreografiranih plesih z elementi folklornih plesov v slovenski narodni noši na posnetke popularne glasbe Avsenikov in Slakov. Takrat je bilo v Sloveniji zaznati precej

zgražanja, kako to pač ni slovenska folklora in da tak način pousovarjanja ni primeren. Od takrat so minila tri desetletja. Izseljenci so se, večinoma po maroltovski matrici, naučili nekaj postavitev pravih slovenskih ljudskih plesov. Naša folklorna dejavnost pa se je v tem času tranzicije očitno razvijala v vedno bolj koreografiran folklorni ples, ki seveda tudi drugod po svetu ni neznanka, prej celo pravilo, vendar je najbolj pogost komentar naših strokovnjakov, da je taka zato, ker so pred tem (nekje tudi načrtno) 'izgubili' svojo prvotno izročilo. So bili torej tudi na folklornem področju v Ameriki 40 let pred nami?

Vsaka folklorna dejavnost ima svoje namene in cilje, tudi svoje pristaje. Medtem ko je izvorni koncept folklorne dejavnosti namenjen prikazovanju in s tem nekakšnem ohranjanju (vsaj v zavesti) narodove zapuščine, predvsem v tem, kar si kot narod mislimo oziroma želimo, da naj bi ta zapuščina predstavljala – torej neka mitološka vrednota naroda, pa je na drugi strani koncept t. i. koreografirane folklorne dejavnosti namenjen predvsem predstavitvi veličine in odrskih večšin avtorjev in nastopajočih (koncept t. i. umetniškosti) in ne neposredno naroda oz. njegove folklorne podstati.

Prostor za umetnost v folklorni dejavnosti je sicer širok, ni pa povsem svoboden, saj nas ljudsko izročilo veže tako krajevno kot časovno na entitete, ki jih s folklornimi programi prikazujemo (vprašanje namena, cilja, pomena folklornih postavitev). Ključni kriterij folklorne dejavnosti mora biti: ali (verodostojno, kredibilno) predstavlja svoj narod?

Na splošno je vse, kar prikazujejo folklorne skupine, folklorna dejavnost. Ampak s čim pa se ukvarja (oz. prikazuje) folklorna dejavnost kot taka? Menda ne velja, da se folklorna dejavnost ukvarja s prikazovanjem folklorne dejavnosti? To bi pomenilo, da folklorna dejavnost jemlje sama sebe za referenco, kar pa je seveda popolnoma nestrokovno in na to kot resna dejavnost ne bi smeli pristajati! Tudi folklorna dejavnost rabi svojo vsebinsko podstat, to je referenco oz. zgodovinski (ok)vir, sploh če želi ostati kredibilna dejavnost, to je upravičiti svoj (izvorni) namen. V nasprotnem bi jo lahko označili le kot še en (etno) show-program, puristi morda celo za larpurlartizem. Ali je res vse, kar se je zgodilo v preteklosti, že folklora samo po sebi? Ali gre pri tem le za procese (ne)želene folklorizacije?

Seveda se tudi folklorna dejavnost neizogibno spreminja oziroma razvija. Razumljivo je, da folklorne skupine s posebnimi programi tudi prestopajo meje folklorne dejavnosti, vendar mislim, da tega ne moremo jemati kot neposredni razvoj dejavnosti (čeprav posredno vpliva tudi na samo dejavnost).

Glede na izbrane in nagrajene programe (z nekaj izjemami) 2. dela letošnjega državnega srečanja se torej ne moremo znebiti občutka, ali morda slovenska folklorna dejavnost ne postaja ZGOLJ (retro, vintage) plesna dejavnost v (folklornih) kostumih. Zanimivo pri tem je, da ti procesi folklorizacije potekajo predvsem na področju plesa, precej manj pa na področju inštrumentalne glasbe, še manj na pevskem področju in prav nič na oblačilnem področju, kjer je proces celo obraten in se vedno bolj teži k avtentični oblačilni podobi. Očitno je torej prav oblačilna podoba tisto, kar v osnovi definira folklorno dejavnost oziroma jo postavlja v želeni zgodovinski kontekst.

Nehvaležno je ta dva koncepta medsebojno primerjati in mislim, da je prav, da se oba koncepta še naprej razvijata. A mislim, da bi bilo tudi prav, da ju zato ločujemo in le kdor je spremljal oba dela letošnjega državnega srečanja v Beltincih in Žalcu, je lahko videl, da sta tudi selektorja to načeloma znala ločiti. Ne nazadnje so oba koncepta selektorjem ponudile skupine same in ne obratno, izhajajoč iz svojih lastnih potreb in želja po poustvarjanju oz. ustvarjanju nečesa novega. Vseeno pa ob tem ne gre zanemariti odgovornosti selektorjev in žirije. Čeprav gre za enkratne subjektivne odločitve, s tem vendarle v dejavnosti postavljajo standarde in usmeritve.

Tomaž Gantar

AFS Ozara Kranj na Madeiri

Prejšnjo sezono plesa, godenja in petja smo Ozarčani s pomočjo ZLTSS zaključili na majhnem otoku v Atlantiku, kjer je potekal mednarodni folklorni festival. Na Madeiro smo prispeli v zgodnjih jutranjih urah in utrujeni od dolgega potovanja in prestopanja z

letala na letalo že težko pričakovali postelje. Na majhnem letališču v mestecu Santa Cruz so nas kljub nemogoči uri nasmejani čakali naša dva vodiča in direktor festivala. Z majhnim avtobusom, ki je skoraj značilnost tega otoka, smo se po strmih klancih povzpeli do mesta Camacha, kjer smo stanovali. Naši bivalni prostori so bili urejeni in čisti. Razdeljeni smo bili v dve sobi, kopalnice in stranišča pa smo si delili z madžarsko folklorno skupino. Bivanje v Camachi je bilo odlično, preskrbljeni smo bili z zajtrkom, kosilom in večerjo, ki je vključevala tudi njihovo tradicionalno hrano. Celotno mestece je dihalo s festivalom in prihajajočim praznikom. Veseli smo bili tudi majhnih uporabnih darilc, ki smo jih dobili ob prihodu.

Madeira je idiličen otok blizu zahodne afriške obale, vendar pa ta otok diha v značilnem portugalskem ritmu. Klima je prijetna. Ni vroče in ni mraz, le vreme se velikokrat poigra z našimi željami. Narava na otoku je enkratna, od živobarvnih cvetov, najvišjih klifov, strmih gričev, slapov do naravnih bazenov in sadja, ki ga še nikoli nismo videli. Ljudje so preprosti in prijazni, bili smo deležni tudi nekaterih njihovih običajev ob praznikih. Cene na tržnicah, v barih in trgovinah so smešno nizke.

Festival, ki smo se ga udeležili, je bil sicer eden od več manjših festivalov z različnimi organizatorji, kar se je tudi dalo čutiti v poteku celotnega bivanja na otoku. Nastopi, ki so bili organizirani s strani folklorne skupine, ki nas je gostila v Camachi, so bili organizirani odlično, ostali pa ne toliko. Tudi sicer smo imeli manj nastopov, če primerjamo s CIOFF® festivalom v Fribourgu v Švici, ki smo se ga udeležili pred dvema letoma, kar pa nam sicer ni bilo v napoto, saj smo si tako lahko ogledali večji del otoka. Če se vrnemo k nastopom, so bili najslabše organizirani predvsem nastop v glavnem mestu, saj je bil predolg, na svoj nastop smo čakali skoraj dve uri; nastop za dom starejših občanov v mestu Santa Cruz, kjer niti organizatorji niso vedeli, kako veliko je plesišče; ter zadnji nastop v mestu Sao Vicente, kjer so organizatorji zamujali s potekom programa. Smo pa pri skoraj vseh nastopih imeli možnost tonske vaje in ogleda plesišča. Na nastopih, organiziranih s strani gostiteljske folklorne skupine, smo nastopali skupaj z domačimi folklornimi skupinami z Madeire, skupino s celinske Portugalske, mehiško skupino, pa tudi z nam bližnjima skupinama KUD Tančec s Hrvaške ter skupino

Balassi Folk Dance z Madžarske. Na ostalih nastopih smo nastopali tudi s francosko in češko skupino. Večina programa je bila omejena na 20, včasih na 25 minut, plesna delavnica, namenjena ostalim folklornim skupinam, pa je bila omejena na 45 minut. Pred tremi večjimi odrskimi nastopi v Camachi, Funchalu in Sao Vicentu smo sodelovali tudi na povorki.

Festival na Madeiri nam je omogočil nekaj novih poznanstev, predvsem z domačo skupino Grupo Folclórico da Casa do Povo da Camacha ter z madžarsko folklorno skupino. Mogoče smo pogrešali druženja v obliki organiziranih zabav, kakršne so po navadi na večjih festivalih, vendar smo kljub vsemu navezali stike. Izjema je bila večerja, kjer so nas in madžarsko skupino gostitelji na bližnjem posestvu postregli s tradicionalnim srednje zapečenim mesom, obenem pa smo tudi drug drugemu pripravili zabavo z glasbo in plesom. Z ostalimi skupinami, ki so bivale v glavnem mestu, nismo imeli stika. Festival na Madeiri je bil lepa izkušnja, prijaznost lokalne folklorne skupine pa se nam je zapisala v srce.

Matic Tavčar

Karavančki v Ukrajini

Z mladimi Karavančki smo se udeležili otroškega folklornega festivala »Kotylyasya torba« v 1300 km oddaljeni Ukrajini v mestu Dubno. Festival je potekal med 22. in 26. 8. 2018 pod okriljem CIOFF®. Zakaj ravno Ukrajina? Tam smo se člani odrasle FS Karavanke pred 15 leti imeli preprosto fajn. To, da smo morali celo noč stražiti avtobus, da smo imeli toplo vodo le dvakrat na dan za kratek čas, da smo večina spali na zločljivih posteljah v ne ravno super higienskih razmerah, da smo se potili v dolgi povorki v poletni vročini in še bi lahko naštevala, nas ni motilo. Bila je predvsem super izkušnja, ki sem jo želela ponuditi tudi otrokom, da bi se zavedli, v kakšnem bogastvu živijo doma. Obe s kolegico Pijo, s katero skupaj vodiva skupino, sva bili ob prejemu vabila takoj za. Starši so me pozitivno presenetili, pomisleke sta imela zgolj dva ali trije. Počakati je bilo

treba na odgovor ZLTSS, ali se lahko prijavimo. Po tihem sem upala, da se za tako dolgo pot ne bo odločil nihče drug in želja se mi je izpolnila. Otroci so bili navdušeni in začeli smo z intenzivnimi pripravami. Potrebovali smo 40 minut programa v kosu, kar za otroško skupino ni malo. Če predpostaviš, da z »zgodbicami«, kakršne pripravljamo za nastope doma, v tujini nimaš kaj početi, ti je hitro jasno, da potrebuješ popolnoma nov in atraktiven program. Pred nami je bil tako nov izziv – sestaviti in se naučiti tri nove plesne postavitve v dolžini vsaj 10 minut, ostalo smo kombinirali s petjem.

Otroci so pot z avtobusom prestali brez težav in pritoževanja. Sicer smo na polovici poti načrtovali daljši postanek za kosilo in kakšen ogled, kar ni bilo izvedljivo, saj sta šoferja vožnjo morala končati v 21 urah. Tudi ob sendvičih, sladkarijah in čipsu se da preživeti dan. S seboj smo imeli goro kruha in paštete, ki ju je ena od članic pridobila od sponzorjev. Na prvem postanku smo jo vsi veselo mazali, na zadnjem pa besede pašteta ni bilo več priporočljivo omenjati. Otroci si bodo verjetno zapomnili tudi postanek v neposredni bližini Mc Donaldsa, kjer so se že v avtobusu vsem cedile sline, a potrebno je bilo pojesti kruh in pašteto, ker hrane pa res ne bomo metali stran. Prvi minus zame. Sledil je prvi odkup s čokolado, ki smo je na račun sponzorja tudi imeli na kilograme, vendar le za pokušino, saj smo vrečke za bruhanje želeli prihraniti za druge potnike.

Na madžarsko-ukrajinski meji smo morali izstopiti iz avtobusa, kjer so si cariniki za nas vzeli dve uri časa. Nadaljevali smo po Ukrajini, ko nas je prijatelj Garmin usmeril na cesto, kjer so zevale več kot 10 cm globoke luknje v premeru 1 m ali več in tako polnih 25 km. Dodobra smo si ogledali ukrajinsko predmestje – njive in travniki, skromne hišice, domače živali, branjeveke, ki ob cesti prodajajo svoje pridelke, glavno dvopasovno cesto prečka vse možno – pešci, kolesarji, živali, najbolj atraktivni pa so avtomobili, kakršne smo pri nas vozili pred 50 leti.

Na cilju nas je čakalo presenečenje – nameščeni smo bili v hotel, ki je bil za ukrajinske razmere pravi luksuz. Sobe so bile prostorne, s predsobo in lastno kopalnico, čistoča ni bila vprašljiva, brisače so bile najbrž direktno iz trgovine. Tudi pri hrani so se gostitelji vse dni trudili kuhati po zahodnoevropskih okusih. Hrana je bila okusna, lačni so bili samo najbolj izbirčni. Res da je bil včasih že za zajtrk riž ali juha, a to je pač stvar navade.

Prvi dan nas je po ogledu gradu Dubno zvečer na velikem odru Trga neodvisnosti čakal celovečerni koncert, ki je omogočal kakovosten nastop. Večino programa smo popoldne lahko na odru preizkusili, a že takoj na generalki so se pojavile prve težave. Razneslo nam je kontrabas – kobilica, strune, vse je šlo rakom žvižgat. Očitno se je preveč pretresel, ko smo vozili po tistih velikih luknjah. Kaj zdaj? Kobilico in tri strune smo uspeli namestiti na svoje mesto, ena od strun pa je počila. Nismo je mogli usposobiti, kupiti nove pa nismo imeli nikjer. Novo struno bi morali naročiti iz Kijeva, vendar bi bilo, preden bi jo dobili, že konec festivala. Druga možnost je bila še, da bi si bas sposodili v glasbeni šoli, a je bila žal zaprta. Naš basist je bas vzel v roke in celoten program odigral na tri strune. Nastop je uspel in občinstvo je bilo navdušeno.

Naslednji dan smo se po zajtrku odpeljali v 50 km oddaljeno mesto Rivne. Pred nastopom smo si ogledali tržnico, ki je kar ni bilo konca. Kasneje smo imeli nastop na prireditvi ob praznovanju dneva neodvisnosti in čutiti je bilo neizmerno narodno zavest. Celoten program je bil izveden na visoki ravni in nastopiti na taki prireditvi je bilo čudovito. Prestižna dvorana, nabito polna s pomembnimi gosti, je na nas naredila poseben vtis. Za nami je bil še en uspešen nastop in končno nas je čakalo tudi malo sprostitve. Popoldan smo se vozili z zmajskimi čolni po reki Ikva. Večer je bil namenjen predstavitvi vseh sodelujočih skupin. Nastopali ta večer nismo, smo si pa ogledali nastope nekaj ukrajinskih skupin in skupine s Poljske. Enega od naših članov je doletela čast, da je sodeloval pri dvigu festivalske zastave.

Naslednje jutro smo se odpeljali v bližnje mesto, kjer smo imeli nastop v tamkajšnjem kulturnem domu. Vožnja je bila zaradi ukrajinskega avtobusa kot iz dobe Kremenčkovih izredno atraktivna. V majhen, star, zarjavet avtobus so stlačili celotno našo skupino in še eno od domačih skupin. Kam bomo dali bas, ni vedel nihče. Na koncu smo se stisnili kot sardine v konzervi in bas uspeli spraviti na avtobus. Dihali smo bolj na škrge ob naravni klimi – odprtem strešnem oknu. Varno smo prispeli na cilj, kjer nas je čakal nov šok. Načrtovan je bil 40-minutni program, a na odru je bilo prostora za največ 5 parov. Nastop naj bi imeli čez 15 minut in v tem času sem morala 3 postavitve prilagoditi na 5 parov. Celoten program smo imeli pripravljen z 8 pari, kjer je vsak imel svojo vlogo in pozicijo. Kako naj sedaj v tako kratkem času

vse postavim na novo? Kdo bo plesal in kdo ne? Začeli smo reševati zadevo. Ko smo bili na polovici, nam vodička sporoči, da želijo le 15-minutni program in smo čez 10 minut na vrsti. V meni je kar vrelo. Se res lahko obnašajo tako neodgovorno? Dala sem vse od sebe in nekako mi je uspelo. Odplesali smo del postavitve, ki je bil izvedljiv z manj pari, preostalo pa kombinirali s petjem. Publika nas je nagradila z bučnim aplavzom. Kamen se nam je odvalil od srca. A prikaže se ena od organizatork in nam očita, da je bilo programa le za 12 minut namesto za 15. Najraje bi ji pregriznila vrat. Naše nezadovoljstvo je potem Pija posredovala vodički, ki ji je bilo ravno tako hudo, da se je to zgodilo, a na to ni imela vpliva, je pa informacije predala naprej. Ob vožnji nazaj se je situacija sardin v konzervi ponovila. Sledilo je kosilo in kratek počitek, potem pa se je bilo treba pripraviti na povorko, ki je bila zelo slavnostna. Hodili smo spredaj, takoj za pihalnim orkestrom. Naš Vid je imel čast, da je na samem čelu povorke za policijskim vozilom nosil evropsko zastavo. Še danes vidim njegov ponosni obraz. Nejc je prisostvoval pri nošenju ukrajinske zastave. Za fanta je bil to res poseben občutek. Po napornem dnevu so na Trgu neodvisnosti organizirali disko. Nekateri so se ga udeležili, drugi so si raje privoščili počitek v hotelskih sobah.

Naslednje jutro je bil pred nami tekmovalni nastop pred štiričlansko strokovno žirijo, ki so ga tudi otroci želeli izpeljati najbolje in uspelo jim je. Priznanje za izvrstno predstavljen program je bila češnja na vrhu torte. Po programu je bil to zadnji nastop. Končno malo počitka. Sledilo je še srečanje vseh vodij z organizatorji festivala, županom in ostalimi veljaki, ki sva se ga udeležili s Pijo. Bolj kot o samem festivalu je bilo govora o praznovanju ukrajinske neodvisnosti, zaradi česar je bil festival potisnjen kar malo ob rob. Govor je imel vsak vodja skupine, ki so mu potem vsi veselo nazdravili. Vodka je tekla v potokih, pa tudi okusno domače vino in s Pijo sva bili že malo v rožicah, saj kot gost ni ravno vljudno zavriniti vsakega kozarčka. Imela sem že rahlo mokre oči, ko me je streznila informacija, da bomo imeli čez dobro uro še en nastop. Kar odneslo me je od mize, saj je bilo informacijo potrebno čim prej posredovati otrokom. Sprva so mislili, da se hecam. Čez pol ure so morali biti v kostumih, dekleta pa so si že skoraj vsa podrla frizure. Zavladala je kratka panika, a na koncu smo bili vsi pravočasno na svojem mestu, z nasmeški na obrazu, saj nas po taki organizaciji nič več ni moglo presenetiti. Otroci sploh niso več spraševali, kaj sledi in kdaj in naš

moto je bil: »Pustimo se presenetiti.« Ker je popoldne deževalo, nastop pa nas je čakal na Trgu neodvisnosti s popolnoma razmočenim odrom, smo nastopili kar pod odrom, saj smo želeli zaščititi naše kostume. Kljub temu da smo se za to opcijo odločili samo mi in so nam obiskovalci morali narediti prostor, kjer smo se svoj program trudili odplesati okoli večjih luž, smo bili deležni velikega aplavza.

Naslednji dan je bilo treba zapraviti še vse preostale grivne. Ker so cene v Ukrajini smešno nizke, smo trgovinice s spominki in sladkimi darili skoraj izropali. Prodajalkam so oči kar žarele, ko smo naredili toliko prometa. V Ukrajini je turizem slabo razvit, socialni položaj pa bistveno slabši kot v Sloveniji. Minimalna plača znaša 150 EUR, povprečna približno 300 EUR. Začudenje smo doživeli tudi v menjalnici, kjer smo želeli v ukrajinske grivne vsi skupaj zamenjati 300 EUR. Gospa za menjalnim pultom kar ni mogla verjeti, kakšno vsoto denarja želimo zamenjati. K sreči je v blagajni imela dovolj gotovine.

Kljub vsemu smo tudi zadnji dan imeli nastop – sicer nepričakovano, ampak zakaj pa ne? Bog ve, kdaj nas bodo lahko spet videli. Po večerji je napočil čas za odhod. Poslovili smo se od prijazne vodičke, ki je za nami potočila nekaj solz, saj smo se v vseh dneh, ko je bila z nami, kar navezali eden na drugega. Pred nami je bila še celodnevna pot domov. Luknjasti cesti smo se tokrat na široko izognili. Seveda smo se tudi nazaj grede zadržali na ukrajinsko-madžarski meji, kjer so nas sredi noči prebudili cariniki. Tokrat so se odločili, da si za vsakega od nas vzamejo še malo več časa. Izprazniti smo morali cel prtljažni prostor avtobusa in vsak s svojim kovčkom prečkati carino. Seveda so nam kovčke prej pregledali, a k sreči niso komplicirali, če je imel kdo kakšen priboljšek preveč. Vse skupaj nam je vzelo le uro in pol časa, saj na meji ni bilo gneče. Ker smo želeli priti čim prej domov, hkrati pa zaradi 21-urnega delovnika šoferjev tudi morali, je na postankih spet prišla prav naša pašteta. In kot smo s toplimi objemi in kakšno solzico v očeh krenili na pot, smo to doživeli tudi ob prihodu domov. Starši so nas pričakali s transparentom: Karavančki, dobrodošli doma – ponosni Tržičani.

Celoten članek najdete na <http://www.zltss.si/skupine-gostujejo-2/>.

Saša Meglič

Potrjena poročila mednarodnega sodelovanja v 2018

Festivalska komisija CIOFF® nam je potrdila prejem *on line* poročil naslednjih skupin iz Slovenije:

Skupina	Festival	Datum
FD Kres, Novo mesto	Bitburg, Nemčija	6. 7. – 9. 7. 2018
KD Vidovo, Šentvid pri Stični	Galati, Romunija	8. 8. – 13. 8. 2018
AFS Ozara, Kranj	Madeira, Portugalska	13. 8. – 21. 8. 2018
AFS Študent, Maribor	Užice, Srbija	14. 8. – 19. 8. 2018
FS Karavanke, Tržič	Rivne, Ukrajina	22. 8. – 26. 8. 2018
KD Sava, Kranj	Dijon, Francija	20. 8. – 27. 8. 2018
MFS Ivan Navratil, Metlika	Kyparissia, Grčija	23. 8. – 28. 8. 2018
AFS France Marolt, Ljubljana	Santa Fe, Argentina	27. 9. – 8. 10. 2018

Niso poslali:

ŽKUD Tine Rožanc, Ljubljana Argoncilhe, Portugalska 19. 7. – 29. 7. 2018

Prejeli smo potrjena *on line* poročila naslednjih festivalov:

Festival in udeležene države	Datum
Jurjevanje, Črnomelj (Peru, Indija, Srbija)	20. 6. – 24. 6. 2018
FOS, Predoslje (Italija)	12. 5. – 12. 5. 2018
Folkart, Maribor (Argentina, Črna gora, Kenija, Peru, Rusija-Tuva, Srbija)	26. 6. – 30. 6. 2018
Otroški Folkart, Maribor (Ukrajina, Srbija, Španija, Hrvaška)	29. 6. – 3. 7. 2018
Od Celja do Žalca, Šempeter v Sav. dolini (Ukrajina, Nemčija, Severni Ciper)	5. 9. – 9. 9. 2018
Dnevi narodnih noš in oblač. dediščine, Kamnik (Severni Ciper, Ukrajina)	6. 9. – 9. 9. 2018
Artiče, Brežice (Madžarska, Slovaška)	10. 10. – 14. 10. 2018

Niso poslali:

Kozje, Kozje	24. 5. – 26. 5. 2018
Pozdrav jeseni, Starše	26. 5. – 26. 5. 2018

Strokovni svet: dr. Bruno Ravnikar